

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయం

తేలపొంగులు. (కృష్ణా జిల్లా.)

C

344

మృత్యుమర్త్యు

(పిల్లల నవల)

CH

TPWAB143

3-14

బాల విజ్ఞాన సాహిత్య

తు పా ను

(స్వీట్స్ నవల)

షేక్స్పియరు మహాకవి

ప్రకాశకులు :

శ్రీ నానిశెట్టి రామారావు ప్రచురణాలయం,

విశాఖపట్నం—1.

2

ప్రథమ ప్రచురణ : డిశంబరు 1955.

సంపాదకులు :

నానిశెట్టి కృష్ణారావు
మండా సూర్యనారాయణ

పుస్తకాలకు :

బుక్ సెంటర్,
విశాఖపట్నం — 1

ముద్రణ : రాజన్ ఎలెక్ట్రిక్ ప్రెస్, కాకినాడ.

3

TPWAD101B144

తు పా ను

TPWAD101B144

4

100

100

కాశీ పేమన గ్రంథాలయం

లేలపోయి. (కృష్ణజిహ్వ)

23

3-14

తు పా ను

అనగా అనగా ఒక రాజు. ఆరాజుకి చక్కని చుక్క
లాంటి కూతురుంది. ఆ అమ్మాయి పేరు 'మిరాండా'. అందా
నికి తగ్గపేరు. రాజు పేరు 'పోస్పిరో'. అతడు చాల మంచిరాజు.
అలాంటి మంచిరాజుకు ఒక చెడ్డతమ్ముడు ఉన్నాడు. అతని
పేరు 'ఆంటోనియో'.

పోస్పిరో రాజ్యానికి రాజైనా, మిరాండా రాజు
కూతురైనా కోటలో నైభవోపేతంగా సకల సుఖాలు అనుభ
వించకుండా, పాపం! యిప్పుడు ఒక ద్వీపంలో, ఒక చిన్న
గుహలో కాలం గడపవలసివచ్చింది.

జంతువులు నివసించవలసే ఆ గుహలో అలా వాళ్ళు
ఉండడానికి ఒక కారణం వుంది. ఇదంతా చేసింది ఆ చెడ్డ
తమ్ముడు ఆంటోనియోయే. రాజు ఎంత మంచివాడో,
మిరాండా ఎంత చక్కని పిల్లో అంత చెడ్డవాడు ఆ ఆంటోనియో.

2

అది మహాసముద్రం. ఆ మహాసముద్రం మధ్యని
ఒక చిన్న ద్వీపం. ఆ ద్వీపంలోనే రాజు, రాజకూతురూ నివ

సిస్తున్నారు. పాపం! మిరాండా చిట్టిపాపగా వున్నప్పుడే ఈద్వీ
పానికి వచ్చింది తండ్రి పోస్టిరోతో. ఆద్వీపంలో నివసిస్తు
న్నది వాళ్ళిద్దరే. ఇద్దరంటే ఇద్దరే. ఇంకో మనిషి మచ్చుకైనా
కనిపించదు ఆద్వీపంలో.

ఆద్వీపానికి వచ్చినప్పుడు మిరాండాకి మూడేళ్లుకూడా
నిండలేదు. అందువల్ల ఆ అమ్మాయికి తండ్రి తప్ప మరో
మనిషి ముఖమే తెలీదు. అబ్బా! చూసేరా ఎంత పసికందో!
అంతచిన్నతనంలో ఎంతకష్టంవచ్చింది పాపం ఆ అమ్మాయికి.

వాళ్ళు జంతువులు నివసించే చిన్నగుహలో వుంటు
న్నారు. ఆ గుహలో వేరు వేరు గదులు కూడా వున్నాయి.
అందులో ఒక గదినిండా పుస్తకాలే. ఆ పుస్తకాల్లో ఎక్కువ
భాగం గారడీకి సంబంధించిన పుస్తకాలు. ఆ గదిలో కూర్చొని
పోస్టిరో ఏదివేళా చదివేవాడు. ఆ రోజుల్లో పండితులు
అలాంటి పుస్తకాలే చదివేవారు. ఇలాంటి జ్ఞానం, చదువూ
యీద్వీపం చేరింతర్వాత ఎంతైనా ఉపకరించింది తనకి.

విళ్ళువుండే ద్వీపంలో ఒక భయంకరమైన భూతం
ఉండేది. ఆ భూతం పోస్టిరో, మిరాండా ఇక్కడకు రాక
పూర్వమే చచ్చిపోయింది. ఈ భూతం మహాచెడ్డది. దీనికి
తోడు మరికొన్ని పిశాచాలు కూడా ఉండేవి. పిశాచాల్లో
మంచివీ చెడ్డవీ వుంటాయి. ఈ పెద్దభూతం తన తప్పుడు, చెడ్డ
పనులు మంచి పిశాచాలు చేయకపోయేసరికి కోపించి వాటిని

ఒక చెట్టుతోటలో బంధించివేసింది. రాజు పోస్టిరో వచ్చి వాట్ని తన గారడీమంత్రాలవల్ల విడుదలచేసేను.

చెట్టులోంచి విడుదల చేసేదని ఆ పిశాచాలన్నీ పోస్టి రోకి ఏ పనికావలస్తే ఆ పనిచేసేవి. వీటికి నాయకుడు కూడా ఒకడు వుండేవాడు. వాడి పేరు ఏరియల్. ఈ ఏరియల్ రాజుకి తప్ప మరియంకెవరికీ కనిపించేవాడుకాదు.

3

కొన్నిరోజులు యిలా గడిచేయి. వారాలు జరిగేయి. నెలలూ వెళ్ళేయి. సంవత్సరాలు ఆయేయి. కాలం గడచి పోతున్నది గబగబా.

చిట్టిపాప చిన్నపాపగా, అమ్మాయిగా, ఇంకా యీడో చ్చిన పిల్లగా పెరుగుతున్నది. పెరిగింది, మిరాండా.

ఇలా ఉండగా ఒక రోజు రాజు ఏరియల్ పిశాచాన్ని పిల్చేడు. సముద్రంలో పెద్ద తుపాను 'లేవడీయమన్నాడు. అకస్మాత్తుగా రాజు ఈతజ్ఞ ఎందుకిచ్చేడో ఏరియల్ కు వేగంగా అర్థంకాలేదు. కాని పిశాచంగా. మరోక్షణంలో అంతా అర్థం చేసుకున్నాడు. చెప్పడం తడవుగా భోదన వర్షం కురిసేట్లు చేసేను. 'యుంయ్' మని గాలివీచేట్లు చేసేను. చూస్తూండ గానే పెద్దతుపాను లేదింది.

ఎక్కడ చూసినా భయంకరంగావుంది. భయంవేస్తున్నది. అలాంటి తుపానులో ఒక పెద్ద ఓడ చిక్కుకుంది. అది ఏనిముషానైనా పగిలి ముక్కలు ముక్కలై మునిగిపోతుందా అన్నట్లు ఊగిసలాడుతున్నది.

ఆ పడవని రాజు మిరాండాకి చూపిస్తూ “ అందులో మనలాటి మనుషులే ఉన్నారు ” అని చెప్పేడు.

ఆ మాట విని మిరాండా గాభరాపడింది. భయపడింది. “ అయ్యో పాపం! ఎలానాన్నా! ఓడ పగిలి సముద్రంలో వాళ్ళంతా మునిగి పోతారు కాబోలు! వాళ్ళని కొద్దిగా కని కరించునాన్నా! వాళ్ళని బ్రతికించు. నీకు మంత్రాలు వచ్చుగా. నీవు తల్చుకుంటే వాళ్ళు తప్పకుండా బ్రతుకుతారు ” అంది మిరాండా. అసలు ఈ తుపాను లేసింది తనతండ్రినన్న సంగతి మిరాండాకి ఏం తెలుసు ?

ఇలా తను బ్రతిమాలుతున్నా తండ్రి పలక్కుండా ఊరుకోడం మూలాన్ని మళ్ళీ “ చూడు ఆ పడవ ముక్క ముక్కలై పోతున్నది ” అంటూ తనకే కనక శక్తివుంటే సముద్రపు నీటినంతా భూమిలో ఇంకేటట్లు చేసి ఆ పడవను రక్షిస్తా అంది. చిన్నదైనా ఎంత ధైర్యం చూపింది!

అలా అంటున్న తన చిట్టిని చూసి ప్రాప్సిరో ఇలా అన్నాడు.

‘గాభరా పడకు చిట్టి! వాళ్ళకేమీ అపాయంరాదు. భయమేమీలేదు ఈ తుపాను నేనే లేవదీసేను అమ్మాయ్! దానిలోవున్న వాళ్ళెవరికీ నువ్వనుకున్నట్లు ఏ ప్రమాదమూ కలగదు. ఇలా చేయడానికి ఒక తమాషా ఉందిలే. తర్వాత అదంతా చెప్తాగా.’ అని మళ్ళీ,

‘అవునుగానీ, అసలు నీ వివరివో, ఇక్కడ ఎందుకున్నావో నీకేమైనా తెలుసా? అయినా నీకెలా తెలుస్తుందిలే. నీకు తెలిసిందల్లా నేను మీనాన్ననని. మనం ఈ కొండగుహలో నివసిస్తున్నామని.—అంతే. ఈ గుహలోకి రాకముందు సంగ తేమైనా తెలుసా? అవునులే నీవు ఇక్కడకు వచ్చినప్పటికి మూడేళ్ళుకూడా నిండందే.’ అన్నాడు పోస్పిరో.

“ఎందుకు జ్ఞాపకంలేదు నాన్నా? నాకంతా జ్ఞాపకమే” అని మిరాండా ఎంతో తెలిసున్నట్లు జవాబిచ్చింది. అలాచెప్పడంతోనే “అదెలా చిట్టి నీకు నిజంగా తెలుసా?” అని ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు తండ్రి.

“కల ఏదో మళ్ళీ జ్ఞాపకానికి వస్తున్నట్లుంది”. అంది మిరాండా.—మళ్ళీ “నాకు చిన్నప్పుడు సంరక్షణ చేసేందుకు నలుగురైదుగురు దామలు వుండేవారుకదు నాన్నా” అంది.

“నలుగురైదుగురే ఏమిటేల్లీ అంతకన్నా ఎక్కువ ఉండేవారు. ఇవికాక ఇంకేమైనా జ్ఞాపకం మళ్ళీ అడిగేడు.

“ లేదు నాన్నా. యింతకన్నా నాకు మరేం తెలీదు ”.

“ అలాఅయితే చెప్తా వింటావా చిట్టి ” అంటూ కథ ప్రారంభించేడు.—

4 .

సరిగ్గా పన్నెండు సంవత్సరాల క్రిందట నేను ఒక రాజ్యానికి రాజుని. నీవు నాకు ఒక్కగాని ఒక్క వారసురాలివి. అంటే ఒకే బిడ్డవు. నీకు తెలియదులే నాకొక తమ్ముడున్నాడు. నీకు చిన్నాన్న అవుతాడు. పేరు అంటోనియో. నారాజ్య భారం అంతా చిన్నాన్నకే వప్పించేను. అతణ్ణి పూర్తిగా నమ్మేను. అలా ఎందుకు చేసేనంటే నీకు తెలుసుగా నాకు చదువంటే ఎంతో యిష్టమని. అందువల్ల చదువు మీదవుండే ఆసక్తికొద్దీ రాజ్యవ్యవహారాలన్నీ నాతమ్మునికే అప్పించేను. అందరి రాజులవలె భోగాల విషయంలో నాకు అంతగా ఆవేశం ఉండేదికాదు. ఏవినోదంమీదా శ్రద్ధ చూపేవాణ్ణి కాదు.

చిన్నాన్న అంతమంచివాడుకాదు. అది నాకు తెలుసు. అయినా పుస్తకాలమీద మమకారంకొద్దీ అలాచేసేను. అందుకే అంతా అతనిమీద వేయడం మూలాన రుచిచూడంతో తనే రాజునని భావించేవాడు

ఇలావుండగా రోజురోజుకూ రాజనవాలనే ఆశ అతనిలో ఎక్కువౌతూ వచ్చింది. కొన్నాళ్ళు ఇలా గడిచిపోయాయి. మీచిన్నాన్న నాశత్తువైన నేపిల్పురాజుతో కలసి కుట్ర పన్ని తన దురాశని సఫలంచేసుకున్నాడు. రాజయ్యేడు. అన్నాడు పోస్పిరో.

“అలాంటప్పుడు ఆదుర్మాగులు ఆశమయంలో మనల్ని చంపీకుండా మానీసేరేమి నాన్నా!” అని అమాయకంగా అడిగింది మిరాండా.

“అలా చేయడానికి వాళ్ళకి ధైర్యం ఎక్కడిది? నాప్రిదలు నన్నెంతో యిదిగా ప్రేమించేవారు. నా పట్ల ఎంతోగౌరవ భావం చూపేవారు. అందువల్ల దుష్టుడైన ఆంటోనియో మనల్ని చంపీకుండా, ఒక నావలో తీసుకొనిపోయి, చిన్న పడ వలో మన్నిద్దర్ని ఎక్కించి నడిసముద్రంలో విడచిపెట్టి వెళ్ళి పోయేడు. ఆ పడవకి తెడ్డులేదు. మీదుమిక్కిలి దానికి ఎన్నో చిల్లులు. వాటిలోంచి నీరు లోపలికి ప్రవేశించేది. పైగా ఆపడ వకి తెరచాపలూలేవు. వీటితోడు ఆ నిర్దయుడు తిండికూడా వుంచలేదు మనకోసం ఆ పడవలో. మనం నడిసముద్రంలో మునిగి చచ్చిపోతామని తలచి చిన్నాన్న యిలా చేసేడు పాపం! దురాశాపరుడు మరి !

తానొకటి తలుస్తే దైవం ఇంకోలా చేస్తాడు. మన దర్బారులో నాకొక ప్రాణ స్నేహితుడు వుండేవాడు అతని

పేరు 'గుంజాలియో'. అతను ఎంతో మంచివాడు. అతడు మనకి ఎంతైనా సహాయంచేసేడు. చిన్నాన్నకి తెలీకుండా మెల్లిగా మన పడవలో మంచిసీరు, రొట్టెలూ, బట్టలు, కొన్ని పుస్తకాలు పెట్టేడు. దేవుడే అతనికలాబుద్ధి పుట్టించిఉంటాడు.— నా రాజ్యానికన్నా, అతను మన పడవలో పెట్టిన నీళ్ళూ, రొట్టెలూ, బట్టలూకన్నా, ఆ పుస్తకాలే ఎంతైనా విలువ చేసేను—” అన్నాడు తండ్రి.

‘అబ్బా! ఎన్ని కష్టాలు! అట్లాంటప్పడు నేను నీకు ఎంతైనా కష్టం కల్గించి వుంటానుకదు నాన్నా!’ అంది అమాయకపు మిరాండా.

“నీవల్ల నాకు కష్టాలాతల్లీ! అలా ఎన్నటికీకాదు చిట్టి! నీమూలాన్నా, నీకోసమే నేను బ్రతికివున్నది. నీ చిరునవ్వులు, ముద్దుమాటలు, నాకష్టాలన్నింటినీ పటాపంచలు చేసేవి—.. తర్వాత ఏం జరిగిందో చెప్తా వింటావా తల్లీ! మన పడవలో తిండి ఈ ద్వీపానికి మనంవచ్చి చేరేవరకూ సరిపోయింది. ఇక్కడ నీకు చదువు చెప్పడంలో, లాలించడంలో నాకెంతైనా ఆనందం కల్గేది. నేచెప్పిన చదువువల్లా, నీవు శ్రద్ధగా చదవడంవల్లా నువ్వెంతైనా బాగుపడ్డావు.”

ఆతృతగా, ఎంతో ఇష్టంగా ఈ మాటలన్నీ విని మిరాండా ఇలా అంది.

“అవును, తనను నమ్మిన మంచివాళ్ళని దేవుడు రక్షిస్తూవుంటాడని నీవెప్పుడూ అంటూంటావుకదు నాన్నా!”

“ఒక్కమాట నాన్నా!—ఈ తుపాను లేవదీయడం గురించి చెప్తానన్నావే, ఎందుకోసమో చెప్పవూ?”

“నీకు తెలుసుకోవాలనివుందా తల్లీ ఏతే విను.

ఇందాక తుపానులో చిక్కుకున్న పడవలో ఎవరున్నారో తెలుసా? దుర్మార్గుడైన మీ చిన్నాన్న, అతనికి సహాయంచేసిన నేపిల్సురాజూ, ఇంకా కొంత పరివారమున్నూ. వాళ్ళు సముద్రంలో ఎక్కడికో ప్రయాణం చేస్తున్నారు. ఆ విషయం నాగారడీ విద్యవల్ల కనిపెట్టేను. వాళ్ళంతా ఇక్కడకు వచ్చిచేరేట్లు ఈ తుపాను లేవదీసేను—”

ఇలా చెప్తూండగా ఏరియల్ దూరంగా గాలిలో కనిపించేడు. తుపాను వివరాలు చెప్పడానికి ఏరియల్ వస్తున్నాడు. పిశాచంతో మాట్లాడడం విని మిరాండా జడుసుకుంటుందేమోనని తన మంత్రశక్తివల్ల మిరాండాని నీద్రపుచ్చేడు హాస్పిరో.

5

“పని ఎలా చేసేవు?” అని అడిగేడు ‘ఏరియల్’ ను వుద్దేశించి ‘హాస్పిరో’.

“అంతా మీరు తలచినట్లే చేసేను” అన్నాడు సంతోషంగా. “నావికులందరూ బలే కంగారు పడ్డారు. నేపిల్సురాజు కొడుకు కంగారుతో మొట్టమొదట నీటిలో దుమికేడు. అలా దూకడంవల్ల తండ్రి తన ముద్దుకొడుకు మునిగిపోయేడని తలచేడు. కానీ అతడు మునిగిపోలేదు. సురక్షితంగా వున్నాడు. అయితే తండ్రి మునిగిపోయేడని యాద్యీపంలో ఒకమూల చేతులు ముడుచుకొని విచారిస్తున్నాడు. పోతే ఆరాజుకు పిసరంతైనా దెబ్బతగిలిందా అంటే అదీ లేదు. అతని రాజదుస్తులు నీటిలో తడవటంమూలాన్ని మారి జగజగ మెరుస్తున్నాయి”. అని సవిస్తరంగా తుపాను ముచ్చట చెప్పేడు ఏరియల్—

“సహ బాస్” అన్నాడు ‘ప్రాస్పిరో’.

“చూడూ—యిప్పుడు ఆరాజకుమారుణ్ణి యిలా తీసుకురా. నాచిట్టి అతన్ని చూడాలి. అన్నట్టు నేపిల్సురాజూ, నాతమ్ముడూ ఎక్కడున్నారు?” అని అడిగేడు మళ్ళీ ‘ప్రాస్పిరో’.

“అక్కడ వాళ్ళను విడచి వచ్చీసేను. వాళ్ళంతా గందరగోళంలో పడ్డారు. మునిగిపోయిన రాజకుమారుడు దొరకు తాడేమోనని నిరాశతో యింకా వెతుకుతున్నాడు. పడవలో

వాళ్ళు ఎప్పుడూ తప్పిపోనే లేదు. అయితే వాళ్ళందరూ ఒకరు తప్పిపోయేయి మరొకరూ, తానొకడే బ్రతికి బయటపడ్డానని తలొక్కడూ అనుకుంటున్నారు. వాళ్ళకంటికి పడవ కనిపించక పోయినా రేవులో సురక్షితంగా వుంది". అని వాళ్ళ వివరాలు చెప్పేడు 'ఏరియల్'.

"నీపనేమో బహుచక్కగా చేసేవు 'ఏరియల్'! కానీ యింకా కొంచెం మిగిలివుంది——" అన్నాడు 'పోస్టిరో'.

"ఇంకా పని మిగిలిపోయిందా ప్రభూ" అన్నాడు 'ఏరియల్' కొంచెం నిరుత్సాహపడుతూ.

"ఈపనిగనక చేస్తే నిన్ను విడుదలచేస్తానని మీరు వాగ్దానం చేసేరు. మీరు చెప్పిందల్లా చేసేను. మీతో అబద్ధం లేవీ చెప్పలేదు. తప్పుపనులేమీ చేయలేదు. ఏపని చేయడానికీ మూలగలేదు. చికాకు పడలేదు. మీకెంతైనా సేవ చేసేను. అయినా యింకా పని మిగిలివుందంటారేమిటి ప్రభూ!" అంటూ 'ఏరియల్' వాపోయేడు——.

"ఎవరే ఇప్పుడు నువ్వనేదేమిటి?" అన్నాడు రాబీవితో 'ఏరియల్'ను వుద్దేశించి చికాకుగా పోస్టిరో.

"అసలు నిన్ను ఏలాటి పరిస్థితిలో విడుదల చేసేనో మరిచిపోయినట్లుంది. నీవు ఆపాడు భయంకర భూతాన్ని

మరచిపోయినట్లుంది” అన్నాడు మళ్ళా సతాయిస్తూ “పాత సంగతులు నీకు జ్ఞప్తికి తేవాలి. చేసిన మేలు అప్పుడే నువ్వు మరచినట్లుంది”——.

అనుకోకుండా ప్రభువుకు కోపం తెప్పించేనే అని మనసులో అనుకున్నాడు ‘వరియల్’.

వెంటనే “నన్ను క్షమించండి ప్రభూ” అన్నాడు తన మూర్ఖపు ప్రవర్తనకు సిగ్గుపడుతూ.

“ఇకనుండి మీ ఆజ్ఞలన్నింటిని శిరసావహిస్తాను” అని సవినయంగా అన్నాడు.

“అలాగేలే. అలా చేస్తే నిన్ను తప్పకుండా విడుదల చేస్తాను”.

తరువాత ఏమిచేయాలో ప్రాప్సిరో వరియల్ కు చెప్పేడు. ప్రభువు చెప్పిందంతా చేయడానికి వరియల్ అక్కడ నుంచి మాయమయ్యేడు.

6

అక్కడ నేపిల్లు రాకుమారుడు విచారంతో అలానే కూర్చున్నాడు. ఆలోచిస్తూ ఏమిచేయాలో తోచక దిగులు ముఖంతో ఆకాశంలోకి చూస్తున్నాడు.

అలా నిరాశతో వున్న అతనికి ఒకశబ్దం వినిపించింది.
ఎవరో ఏమిటో చెప్పున్నట్టుంది.

‘నిన్ను నేను యిక్కడ నుంచి తీసుకుపోతాను.

మాచిట్టిచెంతకు తీసుక వెళ్తాను.

చిట్టంటే ఎవరనుకున్నావ్. చక్కని చుక్క.... ..’

అంటూ సన్నని పాట వినిపించింది. ఆపాటలో ఎన్నోసంగ
తులు వినిపించేడు ఏరియల్. తన తండ్రి బ్రతికి వున్నాడని
ఆపాటలో వినేసరికి పోయిన ప్రాణాలు తిరిగివచ్చినట్లునిపించింది
రాజకుమారునికి. ఆపాటవింటూ మైమరచి నడకసాగించేడు.

ఇక—ఇక్కడ పోస్టిరో, మిరాండా ఒక పెద్దచెట్టు
కింద కూర్చున్నారు. తనపాట సహాయంతో అక్కడికే తీసుకు
పోయేడు ఏరియల్ యీరాజకుమారుణ్ణి. అమాయకంగా
మైకంకమ్మినట్లు ఆపాటలోనే నడచి వచ్చే డక్కడికి.

మొట్టమొదట మీకు తెలిసినట్లు మిరాండా తన
తండ్రిముఖం తప్ప ఏయితర మనిషి ముఖమూ చూడలేదు.
అందువల్ల పోస్టిరో దూరంగా కన్పిస్తున్న రాజకుమారుని
చూపిస్తూ “ఆకనబడేదేమిటో చెప్పగలవా?” అని అడిగేసరికి,
ఆమె ఆశ్చర్యంతో అందికదా “అదేమిటి నాన్నా? అది పిశాచం
కాబోలు... దేముడా! ఎలాగుందో! నిజంగానే నాన్నా!” అంది
అమాయకంగా మిరాండా.

“పిళ్ళాచంకాదు తల్లీ, మనలాంటి మనిషే. మనలానే తినడం, పడుకోవడం, మాటాడడం చేస్తాడతడు. ఇంతకు ముందు నువ్వు చూసేవే తుపానులో పడవ, అందులో వాడే. తుపానునుండి బ్రతికి బయటపడ్డాడు. తనవాళ్ళు కనపడలేదని విచారంతో అలా కృశించిపోయేడు. లేకపోతే అతడు ఎంత అందగాడో తెలుసా! తనవాళ్ళు ఎక్కడైనా కనిపిస్తారేమోనని వెతుకుతున్నాడు.”

మిరాండా తనతండ్రిలాగే అందరూ ముడతలుపడిన ముఖం, పండిన గెడ్డంతో వుంటారని ఊహించింది. కానీ ఇత నంతో చూడ ముచ్చటగా వున్నాడు. యిలా అనుకుంటూం డగనే రాకుమారుడు చాలదగ్గరకు వచ్చిసేడు. అతణ్ణి చూచి మిరాండా ఎంతైనా మురిసిపోయింది.

ఆనిర్మానుష్యమైన ద్వీపంలో అనుకోకుండా అట్లాంటి అందగత్తె మిరాండాని చూస్తూనని కలలోకూడా అనుకోలేకు. ఆ రాకుమారుడు నిజానికి ‘మిరాండా’ ఒక దేవకన్యకే అని భావించేడు. ఆమెను అలాగే రెప్పవాల్చుకుండా చూస్తూ నిలబడిపోయేడు.

మిరాండాకి ఎక్కడలేని సిగ్గు ముంచుకువచ్చింది. చెప్ప లేక చెప్పలేక చెప్పిందొకమాట. అతను అనుకుంటూన్నట్లు తాను దేవకన్యక కానని చెప్పింది. పైగా తానొక సామాన్య

స్త్రీనే నన్నది. తరువాత యింకా తనగురించి వివరాలు చెప్ప
బోతూవుంటే తండ్రి అడ్డుపడ్డాడు.

పోస్పిరో. వాళ్ళిద్దరూ ఒకరి నొకరు చూచుకొని
మెచ్చుకున్నందుకు మనసులో ఎంతైనా సంతోషించేడు. వారు
మొదటిచూపులోనే ఒకరినొకరు అర్థంచేసుకున్నారు. ప్రేమించు
కున్నారు. అయినా ఆ రాజకుమారుడు నిజంగా తన చిట్టిని
మనఃపూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాడో లేదో పరీక్షిద్దామని అతని
మార్గంలో కొన్ని ఆటంకాలు కల్పిద్దా మనుకున్నాడు. అందుకు
ఆరాకుమారుణ్ణి ఉద్దేశించి యిలా అన్నాడు పోస్పిరో.

“నేను యీరాజ్యానికి రాజుని తెలుసా? నీవొక గూఢ
చారిలా వున్నావు. నీవిప్పుడు నాకు ఖైదీవి.” అంటూ
గిద్దించేడు.

రాకుమారుడు జల్లుకొన్నాడు. వెంటనే యిలా
అన్నాడు: “వీటన్నిటినీ నేను లెక్కచేయను. మీకన్నా
బలమైన శత్రువులతో పోరాడుతాను.” అంటూ తన కత్తి
దూశాడు.

పోస్పిరో తన మంత్రశక్తితో ఎక్కడవున్న మనిషిని
అక్కడే శిలలా నిలబెట్టేశాడు. — ఏమీ చేయలేకపోయాడు
రాకుమారుడు.

రాజకుమారుని యీ నిస్సహాయస్థితికి మిరాండా మనసు కరిగిపోయింది. తన తండ్రిని కౌగలించుకొని—

“యిత కఠినంగా ప్రవర్తిస్తా వెందుకు నాన్నా?” అని ప్రార్థించింది జాలిగా.

“అతనిమీద దయతల్పు” అంది కంటతడిపెట్టా.

“టాట్! నువ్వూరుకో. యీ పరాయివాని పూసు నీ కెందుకు?” అని తండ్రి అన్నాడు.

పాపం! మిరాండా తండ్రిని కాదనలేదు. కానీ రాజకుమారుని మీద ఏదో చెప్పలేని అభిమానం ఏర్పడింది. అతనికి వచ్చిన కష్టం చూడలేకపోతున్నది. కానీ ఏం చేయగలడు? అలా కౌయ్యబామ్మలా తనూ చూస్తూ నిల్చుంది.

ప్రోస్పెరో రాజకుమారుని చూసి :

“ఏం—నువ్వు నా ఆజ్ఞను ధిక్కరించలేవు. నేను ఎవరనుకున్నావు?” అన్నాడు మందహాసం చేస్తూ.

రాజకుమారునికి యిదేమీ అర్థంకాలేదు. తనెందుకు బందీ అయ్యేడో బోధపడ లేదు ఎంత ఆలోచించినా. అతనన్నాడు అమాయకంగా: “నేనేమీ తప్పుచేయ లేదే.” —.

“అలాగా? చేసేవ్ తప్పు. మాటాడకుండా నాతోరా ” అంటూ తన వెంట నడిపించుకొని తీసుకు వెళ్ళేడు గుహలోని ఒక గదిలోకి—ప్రోస్పెరో.

ప్రోస్పిరోతో ఆగుహలోకి వెళ్తూ మిరాండా కనిపించే వరకూ వెనుతిరిగే చూస్తూ గుహలో ప్రవేశించేడు రాజకుమారుడు.

గుహలోకి వెళ్ళిపోయేక రాజకుమారుడు తనలో ఇలా అనుకున్నాడు మిరాండా గురించి :

“ఆహా! ఎంచక్కటి పిల్ల! ఈ ఆమ్మాయి నన్ను తన వశం చేసుకుంది. నామనసును దోచుకుంది. ఈ అందగత్తె, ఈమంచి పిల్ల కళ్ళకు కనిపిస్తూ వుంటే ఎన్నికష్టాలు వచ్చినా సహించి వుండగలను!”

7

అలా అని ఎంతోనేపు ప్రోస్పిరో రాజకుమారుని గుహలో వుంచలేదు. వెంటనే అతనిని పైకి తీసుకువచ్చేడు. అతనికి ఒక కవ్వమైన పని ఒప్పగించేడు. తన ముద్దుకూతురు ఇదంతా చూసేట్టు చేసేడు. గమ్మత్తుగా, యిదేం ఎరగనట్టు తన చదువుకునే గదిలోనికి పోయి వాళ్ళిద్దరు ఏం చేస్తున్నారో కనిపెట్టడం మొదలు పెట్టేడు. తను కూర్చున్న గదిలోకి అంతా కనిపిస్తూవుంటుంది.

రాజకుమారునికి ప్రోస్పిరో చెప్పిన పనేమిటో తెలుసా? బరువైన కట్టెలు మోసి ఒక కుప్పగా వేయమని ఆజ్ఞాపించేడు.

పాపం అలాంటి కష్టమైన పని యింతకు ముందు రాజకుమారుడు ఎప్పుడైనా చేస్తేగా, అందువల్ల అలసిపోయేడు కొంచెం నేపటిలోనే.

“అయ్యో పాపం!” అంది మిరాండా.

“అట్లా కష్టపడకు. నాన్న చదువుకుంటున్నాడు. అక్కడ కనీసం మూడుగంటలసేపైనా వుంటాడు. అందుకని పరవా లేదు, కొంచెం నేదతీర్చుకో” అంది ప్రేమగా.

“నీదయకి నేనంతో కృతజ్ఞుణ్ణి. కానీ, అలా నేను చేయలేను. విశ్రాంతి తీసుకొనే మందే నేనీపనంతా పూర్తిచేసి యాలి” అని జవాబిచ్చేడు.

“పోనీ, కొంచెంసేపు నీవు కూర్చో, నేనా కట్టెలు మోస్తా.” అంది మిరాండా.

అలా చేయడానికి అతను ఒప్పుకోలేదు. సహాయానికి బడులు మిరాండా అడ్డంకుగా తయారైంది. ఎందుకనీ: వాళ్ళలా మార్గ్లాడుతూ వుండడంవల్ల కాలం గడచిపోతూంది. కట్టెలు మొయ్యడం మందగించిపోయింది.

అసలు యింతసేపూ ప్రోత్సాహం చదవకుండా, వీరికి కనిపించకే పరోక్షంగా ఇదంతా చూస్తూనే వున్నాడు.—నిజానికి రాజకుమారుని కష్టపెట్టాలనే లేదు తనకి. రాజకుమారునికి మిరాండామీద ప్రేమ ఎట్టిదో కనిపెట్టాలనే అలా చేసేడు.

రాకుమారుడు అమ్మాయి పేరడిగేడు. ఆమె చెప్పింది.—

“నా పేరు ఎవరికీ చెప్పవద్దని మానాన్న ఆజ్ఞ. ఏనా నీకు చెప్పి నేను” అంది.

ఎందుకనో రాజకుమారుని కోర్కె కాదనలేక పోయింది మిరాండా.

తన చిట్టి మొట్టమొదటిమారుగా తన ఆజ్ఞను ఉల్లంఘించినందుకు ఆ గారడీరాజు తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు. తన మంత్రశక్తివల్లే తన చిట్టి రాజకుమారుడూ అంత త్వరగా ఇంత స్నేహితులయ్యేట్లు చేసేడు. అందువల్ల తన ఆజ్ఞ మిరినా అతనేమీ కోపించలేదు. సరికదా ఎంతో సంతోషించేడు. వాళ్ళలా మాట్లాడడం చూచి ఇంకా ఎంతైనా మురిసిపోయేడు.

ఇక ఇక్కడ సంగతి. తాను ఇంతకు ముందు చూసిన అమ్మాయి లందరికన్నా ఆమెను ఎంతైనా ప్రేమిస్తున్నాను అని అన్నాడు రాజకుమారుడు.

లోకంలో వున్న యువతులందరికంటే ఆమె ఎంతైనా అందగత్తె అని మిరాండాను మెచ్చుకున్నాడు.

అలా అతడు అనడంతోటే ఆమె ఏమి చెప్పిందో తెలుసా.

“నువ్వు నాగురించి ఎంతో ఇదిగా చెప్పేవు. మరి నీగురించి నేనేమి చెప్పగలను? నాతంకినీ, నిన్నూ తప్ప నేను మరెవరినీ చూస్తేగా! అలాంటప్పుడు ఇతరుల అందచందాలు

నాకేం తెలుస్తాయి? వాళ్ళ మంచి చెడ్డలు నేనే మెరుగుదును? నిజం చెప్పాలంటే నాలోకం అంతా యీద్యోపమే ఇప్పటి వరకు. మరొక రెలావుంటారో మరి. అయినా ఎవరెలా వుంటే నాకేం? నీసంగతితప్ప నాకింకో విషయం వద్దు. ఒట్టుపెట్టి చెప్తున్నా. ఇది నమ్మూ” అంది.

మళ్ళా వెంటనే—“మనం యిలా మాట్లాడ్డం నాన్న చూస్తే యింకేమయినా వుందా” అంది జంకుతూ.

ఈమాటలన్నీ, తన చిట్టి చిన్నారి పలుకులన్నీ పోస్టిరో విన్నాడు. తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు. ‘బాగుంది’ అన్నట్లు తల వూపేడు. నేననుకున్నట్లు జరుగుతుంది. నాచిట్టి తప్ప కుండా రాణి అవుతుంది అని అనుకున్నాడు.

తరువాత రాకుమారుడు మిరాండాతో రీవిగా యిలా అన్నాడు.

“నేను ఒకరాజ్యానికి రాజును తెలుసా. అంచేత... ఇప్పటినుంచీ నువ్వు నారాణివి. ఏం?”

“అలానా” అంది అమాయకపు మిరాండా. అంటూండ గానే కన్నుల ఆనందబాష్పాలు నిండేయి ఒక్కమారు.

ఆమె ఏమీ జవాబు చెప్పలేకపోయింది.

నిజానికి మిరాండాకి ఆరాజకుమారుని రాణి అయి ఎల్లప్పుడూ అతనితోనే వుండిపోవాలని వుంది. కాని నునుసిగ్గు ఉండు. కాదు, అద్దమాలిన సిగ్గు తన నోరు కట్టివేసింది, సిగ్గు దొంతర్లు ఆమె అందమైన ముఖానికి మరీ అందాన్ని తెచ్చాయి. ఆమె గులాబి బుగ్గలు యింకొంచెం ఎరుపెక్కాయి. కనురెప్పలు వాల్చిసింది.

“ఏం మాటాడవ్?” అన్నాడు రాజకుమారుడు ఇంకొంచెం దగ్గరకు వచ్చి మిరాండా ముఖంలోకి చూస్తూ.

మిరాండా మరీ సిగ్గుపడిపోయింది.

ఎలాగో “ఊ” అంది.

రాజకుమారునికి పట్టరాని ఆనందం కల్గింది. ఉబ్బి తబ్బిబ్బయేడు.

మిరాండా మెత్తని చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకొని ఆమెకు కృతజ్ఞతలు చెప్పాలనుకుంటున్నాడు. యీలోపునే పోస్టిరో అక్కడ ప్రత్యక్షమయేడు.

ఇరువురు నిశ్చేష్టులయేరు.

వాళ్ళిద్దరూ భయపడడం చూసి వెంటనే పోస్టిరో ‘మీరేం భయపడకండి’ అన్నాడు.

అప్పుడు కూతురువైపు చిరునవ్వుతో చూసి :

“నాచిట్టి నువ్వేం భయపడకు. మీరు మార్క్లాడిందంతా నాకు తెల్సు. నువ్వనుకున్నట్లే కానీ తల్లీ” అన్నాడు ఆదరంతో. ఆమాటలు వినడంతోనే ఇరువురూ తమ గుండెలమీది పెద్ద బరువు దించీసుకున్నట్లు సంతోషించేరు.

తరువాత పోస్పిరో రాకుమారుని ఉద్దేశించి:

“నీకేమైనా కష్టం కల్పించి వుంటే దానికి పరిహారం చెల్లించుకుంటాను. మరేమీ అనుకోకూ. ఇలా నీకు బరువయిన పని కల్పించింది నాచిట్టితల్లిమీద నీకున్న ప్రేమ పరీక్ష చేయడానికే. మరెందుకూ కాదు. ఈపరీక్షలో నువ్వు ఫస్టుగా పేసయ్యేవు. నాచిట్టే నీకు బహుమతి. ఈమె అందాల ప్రోవు. సుగుణాలరాశి. ఇలా నాచిట్టిని మరీ యిదిగా పొగడేనని నువ్వేమీ అనుకోవుకదా. ఇదిగో స్వీకరించు మా మిరాండాని. యీ నా ముద్దులమూటను ఇవ్వాలనుంచీ నువ్వే ఏలుకో.”

అని వాళ్ళిద్దరినీ తాను తిరిగి వచ్చేవరకూ కొంతసేపు మార్క్లాడుకుంటూ కూర్చోమని చెప్పి తొందర పని వుందంటూ పోస్పిరో అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయేడు.

ఇలాంటి అడ్డని ధిక్కరించడానికి మనస్సు అంగీకరించలేదు. తమకు యిష్టమైన అడ్డేగా యిది.

8

వాళ్ళ దగ్గరనుండి వెళ్ళింతర్వాత ప్రోస్పిరో పరియల్ పిశాచాన్ని పిలిచేడు. వెంటనే పరియల్ వచ్చేడు.

ఆతృతతో తాను ఆంటోనియోనీ, నేపిల్సురాజునీ ఏమిచేసిందీ చెప్పేడు. వాళ్ళు ఆవింతస్థలాల్ని చూచి ఎలా గాభరాపడ్డదీ చెప్పేడు.

ఆంటోనియో, నేపిల్సురాజూ తాము “ప్రోస్పిరోకు అంత ద్రోహం చేసేము. అందుకే మనకిలాటి దీనస్థితి వచ్చింది” అని తమ తప్పు గ్రహించేరు. పశ్చాత్తాపపడ్డారు అన్నాడు. వాళ్ళు హృదయపూర్వకంగా పశ్చాత్తాపపడడం నల్ల తాను ఒక పిశాచం అయినప్పటికీ వాళ్ళమీద కనికరించకుండా వుంక లేకపోయేను అని చెప్పేడు పరియల్ సంగతంతా.

ఇదంతా విన్న ప్రోస్పిరో “పిశాచానివి నీకే వాళ్ళస్థితి చూస్తే జాలికలిగినప్పుడు, మనిషినయిన నాకు వాళ్ళ దుస్థితి విన్నప్పుడు వాళ్ళమీద కనికరం కలగకుండా వుంటుందా? వాళ్ళని ఆలస్యం చేయకుండా వెంటనే తీసుకురా” అని ఆజ్ఞాపించేడు.

ఇంతకుముందు చూసేరూ రాజకుమారుని తన పాటతో ఎలా ప్రోస్పిరోవద్దకు తీసుకువచ్చేడో అలాగే అదృశ్యంగా పాడుతూ వీళ్ళనీ ప్రోస్పిరోవద్దకు తీసుకువచ్చేడు ఆజ్ఞాప్రకారం.

ఆంటోనియో, నేపిల్సురాజు, గుంజాలియో అక్కడకు వచ్చేరు.

గుంజాలియో ఎవరో మీకు జ్ఞాపకం వుందా? యీ గుంజాలియోయే ప్రోస్పిరోని నిరాధారంగా పడవలో పెట్టి సముద్రంలో విడచినప్పుడు తిండి, నీరూ, పుస్తకాలూ ఆ పడవలో పెట్టిన మంచిమనిషి.

మాయ తెరిగిన ఆంటోనియో, మహారాజైన నేపిల్సు రాజూ యీగల్లంతులో, తుపానులో చిక్కుకుని తమ శక్తులన్నీ పోగొట్టుకున్నారు. అందువల్ల పాపం వాళ్ళు ప్రోస్పిరోని పోల్సుకోలేకపోయేరు. అదీకాక ప్రోస్పిరోకూడా ఎంతో మారివున్నాడు.

తన్ను రక్షించిన గుంజాలియోకి కనిపించిన తరువాత తన తమ్మునికీ, నేపిల్సురాజుకీ కనిపించేడు ప్రోస్పిరో.

కొంతసేపైన తరువాత అన్నను పోల్సుకొని తాను చేసిన తప్పిదానికి అన్నను క్షమాపణ కోరేడు ఆంటోనియో. అలాంటి ఆంటోనియోకి సహాయంచేసినందుకు తనంతైనా సిగ్గుపడ్డాడు నేపిల్సురాజు.

అంతగా వాళ్ళు పశ్చాత్తాపం చెందడంవల్ల కరుణార్ద్ర హృదయుడైన ప్రోస్పిరో వారిని వెంటనే క్షమించేడు.

పిమ్మట వాళ్ళు పోస్పిరో రాజ్యాన్ని పోస్పిరోకి యిచ్చివేస్తున్నామంటూ వాగ్దానం చేస్తూండగా పోస్పిరో ఒక గమత్తు చూపిస్తానంటూ ఆగుహలోని ఒక తలుపు తీసేడు. ఆతలుపు తెరవడమే తడవు వాళ్ళందరూ అటువైపుచూసి చెప్పలేని ఆశ్చర్యం పొందేరు.

అక్కడ రాకుమారుడూ, మిరాండా చదరంగం ఆడుతున్నారు.

ఆరాకుమారుడు నేసిల్సురాజు కుమారుడే. తన కొడుకు మునిగిపోయేడని రాజు, తండ్రి మునిగిపోయేడని ఈ రాకుమారుడూ అనుకున్నవారల్లా యిలా ఒకరినొకరు చూడ్డంతో వారి అనందానికి మేర ఏముంటుంది?

9

మిరాండాను చూసి రాజకుమారుడు అనుకున్నట్లే నేపూల్సురాజుకూడా దేవకన్యే అనుకున్నాడు. నిజమే, ఎందుకు అనుకోరు ఆమె అందం చూసి? “ఈమె ఎవగు? ఒక దేవతలా వుందే. మనల్ని అందరినీ చేర్చిన దేవతకాదూ యీమె” అన్నాడు నేసిల్సురాజు.

తనలానే తప్పుచేసిన తండ్రిని ఉద్దేశించి రాకుమారుడు అన్నాడు ఇలా “కాదు నాన్నా! యీమె మనలాంటి మనిషే.

సరిగా చెప్పాలంటే మనిషిరూపంలో వున్న దేవత. నాలశృష్టం కొద్ది దొరకింది. ఈమె నాది. నీ అనుమతి వుచ్చుకోకుండా యీమెను నాదానినిగా చేసుకున్నాను. అసలు యింతకూ యీమె ఎవరి రత్నం అనుకుంటున్నావు? పోస్పిరో వారి ముద్దుల కూతురు”.

ఆమాటలు వినేసరికి క్రొత్తవారందరూ మహదానందమూ, ఆశ్చర్యమూ పొందేరు.

“ఏమిటీ నాముద్దుకోడలా యీమె!” అన్నాడు నేపిల్సురాజు ఆమెను చూసి మురిసిపోతూ.

ఇక—తప్పుచేసి పశ్చాత్తాపపడి బాధపడుతూన్న తన తమ్ముడ్ని చూసి పోస్పిరో మనసు కరిగింది. “ఇంకా ఎందుకు బాధపడుతూ కూర్చుంటావు? నువ్వట్టే విచారించకు. ఇలా జరగాలని దైవనిర్ణయం. అయితే ఇలా అవబట్టే నాచిట్టి నేపిల్సురాణి అయింది. అంతా మన మంచికే”. అన్నాడు పోస్పిరో.

ఇలా చెప్తూంటే ఆంటోనియో కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగేయి. నోటంట మాట రాలేదు.

ఇదంతా చూస్తున్న గుంజాలియో కళ్ళవెంబడి ఆనంద బాష్పాలు రాలేయి.

కథ యిలా శుభాంతం అవుతున్నది.

10

ప్రతరువాత పోస్పిరో ఇలా అన్నాడు వారిని ఉద్దేశించి:

“తుపానులో చిక్కిన పడవ సురక్షితంగా వుండి రేవులో. అందులోని నావికులు కూడా ఊమంగా వున్నారు. ఏసామాను కూడా చెకిపోలేదు. మనం అందరం కలసి మన రాజ్యాలకు బయల్దేరుదాం రేపే అన్నాడు”.

“ఎన్నో ఏళ్ళయి మాకు ఆశ్రయం యిచ్చి కాపాడిన ఈగుహలో ఆఖరుసారిగా మీఅందరికీ విందు చేస్తాను. అంగీకరించండి. రాజమహల్లోలా ఇక్కడ సౌఖ్యాలు వుండకపోయినా ప్రేమపూర్వకమైన మా ఆతిథ్యం అందుకొండి”.

అని మంచి మనస్సుతో తన అపకారులై తనను దీనస్థితికి తెచ్చినవారిని ఆదరించేడు పోస్పిరో.

వంట సిద్ధం అయేలోపున యీద్విపంలోకి అడుగుపెట్టిన ఊణంనుండి ఇప్పటివరకూ తన అనుభవాలు అన్నీ వినిపించేడు వాళ్ళందరికీ.

తరువాత తను స్వేచ్ఛ యిచ్చి విడిచిపెట్టానని మాట ఇచ్చిన ప్రకారం ఇంతకాలము తనకు సేవ చేస్తూ నమ్మినబంటుగా వున్న ఏరియల్ కు స్వాతంత్ర్యము ఇచ్చేడు. ఆపిశాచం ఎంతైనా ఆనందించింది. అప్పుడు పోస్పిరో ఆపిశాచంతో ఇలా అన్నాడు.

“నీవంటి మంచి సేవకుణ్ణి విడచి పెట్టవలసివస్తున్నప్పటికీ నీవు స్వేచ్ఛపొందడం నాకూ ప్రియమయింది కాబట్టి నేనూ మిక్కిలి సంతోషిస్తున్నాను.”

ఆమాటలకు ఏరియల్ ఎంతో సంతోషించేడు. తన కృతజ్ఞత చూపడానికి యిలా అన్నాడు: “ప్రభూ! ఒకమనవి. మీరు పెద్ద సముద్రంలోంచి ప్రయాణం చేయాలి. చాలదూరం చేరవలసే తీరం. మిమ్ముల్నందరీ తుపానులబారినుండి తప్పించి సురక్షితంగా మీ దేశం చేర్చడం నావిధి. ఆఖరుసారిగా ఈసేవ చేయడానికి అనుమతించండి’ అని ప్రార్థించేడు.

పోస్టిరో అతని విశ్వాసానికి మెచ్చుకొని అలాగే అన్నాడు.

ప్రయాణానికి అందరూ సిద్ధం అవుతున్నారు. ఎవరి పనుల్లో వారు లీనమవుతున్నారు.—పోస్టిరో రహస్యంగా అక్కడనుంచి లేచేడు. ఇన్నాళ్ళు తనకు అన్నివిధాలా తోడ్పడిన గారిడీ కట్టనూ, గారిడీ పుస్తకాల్నీ ఒకచోట పాతిపెట్టేసేడు.—తిరిగి వచ్చి అందరీ బయల్దేరమన్నాడు. పడవలో అందరూ కూర్చున్నారు.

పడవ నీటిలో తేలుతూ ముందుకు సాగింది.

ఏరియల్ ఆకాశంలో ఎగురుతూ మహాత్మాహంతో ఆపడవను అనుసరించేడు ఈలపాట పాడుతూ.

పూలతేనెల గోలి పొంగిపోతాను
ఆడుతూ పాడుతూ అలసిపోతేనూ,
పూలపాన్పులమీద పవ్వళిస్తాను.
ఉదయమవగా మరల నిదురలేస్తాను.

స్వేచ్ఛగా లోకాన సంచరిస్తాను
మంచివారికి సేవచేసి జీవిస్తా.
పూలతేనెల గోలి పొంగిపోతాను
ఆడుతూ పాడుతూ హాయిగావుంటా.

తాము చేరవలసే తీరం దగ్గరౌతున్నాది. అందరి మన
సులూ ఉత్సాహంతో ఉప్పొంగుతున్నాయి. ఆసమయంలో:

పోస్టిరో నేపిల్సురాజువైపు చూసేడు. ఆచూపులో
ఎంతో అర్థంవుంది.

నువ్వు మళ్ళీ నాలాంటివాళ్ళ రాజ్యాన్ని ఆక్రమించవు
కదా అన్నట్టూ, అయినా భగవంతుడు సర్వజ్ఞుడు. కష్టాల్ని
కాపురం ఉంచడుసుమా అన్నట్టూ వుంది. అందుకు జవా
బుగా తన కళ్ళతోనే క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు మరోసారి
నేపిల్సురాజు.

అప్పుడే ఆంటోనియోవేపు గుంజాలియో చూసేడు.
ఆచూపు: 'ఏమండీ పాతరాజుగారూ మళ్ళా కుట్రలు పన్నరు

కదా? నమ్మినవారిని మోసంచేయరు కదా? అయినా దేవుడున్నాడు సుమండీ' అన్నట్టుంది. అందుకు ముఖం చిన్న పుచ్చుకుని తలవంచుకున్నాడు ఆంట్లోనియో.

ఆ చూపుల్లో వాళ్ళ మనస్సులు తేలిక చేసుకున్నారు.

అందరి మనసుల్లోని బరువూ తీరిపోయింది.

ఇదే సమయంలో రాకుమారుడు మిరాండావైపు చూసేడు చిరునవ్వుతో.

'మనం తుపానులనుండి, కష్టాలనుండి తప్పకొని మన దేశంలోకి, మన ప్రజల్లోకి, అందమైన మన రాజమహల్లోకి వెళ్తున్నాము, అన్నట్టుంది ఆమందహాసం.

జవాబుగా తన సోగకన్నుల అందాల కాంతులు రాకుమారునిపై విరజిమ్మింది కనురెప్పలు మిలమిలలాడిస్తూ మిరాండా!

తనపని ముగించుకొని ఏరియల్ తిరుగుముఖం పట్టేడు. స్వేచ్ఛగా తన రాజ్యానికి పోతున్న ఏరియల్ పాట దూరంగా, మెల్లగా ఇంకా వినిపిస్తూనే వుంది.

మా మాట.

ఇక మామాట చెప్పవలసి వుంది.

పిల్లలకు మంచిమంచి పుస్తకాలు ఎన్నోకావాలి.

ముచ్చటల్లో మురిసి పోవడానికి

అద్భుతాల్లో ఆలోచించుకోవడానికి

కథావీధుల్లో పరుగులు తీయడానికి

అవీ యీ అన్నీ తెలిసి పెద్దవాళ్ళవడానికి

ఎన్నో అవసరమైన పుస్తకాలు రావాలి.

అందుకని కొందరు వ్రాస్తున్నారు. అచ్చు వేస్తున్నారు.

మేమూ యధాశక్తి బాలలకు పుస్తకాలు అందిద్దామని ఆరంభించేము. అయితే మాకో సంకల్పం వుంది.

ప్రపంచంలో వివిధదేశాల్లోని ఎందరో మహాకవులు ఎన్నో గొప్పగ్రంథాలు వ్రాసేరు. వాటిలో రత్నాలవంటివి వీర్చి నిగ్గులుతీసి పిల్లలకు ఉపయోగించేట్లు చేసి ఇద్దామని తలచేము. అవేకాక పిల్లల మనస్సులెరిగిన మన పెద్దల గ్రంథాలూ అచ్చు వేస్తాము.

పిల్లల పురోభివృద్ధికి పనికి వచ్చే కథలూ, జీవిత చరిత్రలూ, విజ్ఞానవిశేషాలు మా 'బాల విజ్ఞాన సాహితీ' లో వెలువరిస్తూవుందామని నిశ్చయించేము.

పిన్నలూ, పెద్దలూ మాకృషికి సహాయం చేస్తారని నమ్ముతున్నాము.

సంపాదకులు.

శ్రీ జేఘన గ్రంథాలయం వై
కోటపోక్రతి: (కృష్ణా జిల్లా)

37

వెల: 6 అణాలు.

ప్రకాశకులు:

శ్రీ నాగ శర్మ రామారాయ ప్రచురణాలయం

విశాఖపట్నం-1.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం పంఖ్య	TPLA110B143
పుస్తకం పేరు	శుపాశు
తారీఖు	26/10/24
ముందు అర్హ	yes
వెనుక అర్హ	yes
మొత్తం పేజీలు	41
నిర్దేశిత పేజీలు	NO
భాగ పేజీలు	C1, 4, 37, BCT
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	చి.రమ్య
పేజీలు నిర్దేశించినది	Tharun
వికాస చేసినది	RAMYA
పరిశ్ల చేసినది	
పేజీలు పరిశూనినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	Good.